

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

ΜΕΡΟΣ Β' - ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

1. Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

III) ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΜΑΣ ΓΛΩΣΣΑΝ

8.- Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΑΣ ΓΛΩΣΣΑ

Λόγος έναντιον τῆς χρήσεως ξένης γλώσσης (ἀγγλικῆς)
εἰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἔθνικοῦ μας βίου
(ιδιωτικοῦ καὶ πρὸ παντὸς δημοσίου τομέως)
(29.3.2007)

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ
www.sartzetakis.gr

© Χρήστος Α. Σαρτζετάκης, Αγίας Σοφίας 6, 152 36 Ν. Πεντέλη

ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΟΣ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΝ – ΑΤΟΜΙΚΗΝ ΧΡΗΣΙΝ
ΚΑΘΕ ΑΛΛΗ ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΑΔΕΙΑΝ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΑΣ ΓΛΩΣΣΑ

ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

Τέως Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας

Τὸ κείμενον, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ, συνετέθη πρὸς στιγματισμὸν τῆς πρακτικῆς χρήσεως ξένης γλώσσης (ἀγγλικῆς), εἰς παντοίας ἐκδηλώσεις τοῦ ἔθνικοῦ μας βίου, ἀκόμη καὶ ἐπισημοῦς, ὡς ἐὰν ἡ Ἑλλὰς διατελῇ ὑπὸ ξένην γλωσσικὴν (ἀμερικανικὴν) συγκυριαρχίαν! Πρακτικῆς πρωτόγνωρης, μὴ ἀκολουθουμένης εἰς καμμίαν ξένην χώραν, υἰοθετηθείσης δὲ μὲ ἀσύγνωστον ἀφέλειαν, χωρὶς καμμίαν ἀπολύτως ἀνάγκην, ἀλλὰ ὀδηγούσης βαθμηδὸν καὶ ἀσυναισθήτως εἰς ἐγκατάλειψιν τῆς ἐθνικῆς, τῆς ἑλληνικῆς μας γλώσσης. Ἐγκατάλειψις, ἢ ὁποία θὰ σημάνη καὶ αὐτὸν τόν, τόσον ἐπιδιωκόμενον ἀπὸ παντοίους ἐπιβούλους, ὀριστικὸν ἀφανισμὸν τῆς ἐθνικῆς μας αὐθυπαρξίας. Ὁ κίνδυνος αὐτὸς καὶ ἐν κατακλείδι τονίζεται μὲ ὑπόμνησιν τῆς ἀνάγκης συνειδητοποιήσεώς του ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας καὶ ἐπανόδου μας εἰς τὴν χρῆσιν ἀποκλειστικῶς τῆς ἑλληνικῆς μας γλώσσης κατὰ τὰς διαφόρους ἐκδηλώσεις τοῦ ἔθνικοῦ μας βίου, ὡς καὶ τοῦ σχετικοῦ ἔθνικοῦ μας χρέους.

Εἰς τὸ κείμενον γίνεται ἀναφορὰ καὶ εἰς ἐπίσημον ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ προκειμένου φαινομένου ξενοδοχείας μας, ὅταν πρωτοεμφανίσθη εἰς τὸν ἰδιωτικὸν τομέα, ἀπὸ ὄντως ὑπεύθυνον πολιτικὸν ἄνδρα, τὸν Μεγάλον Ἐλευθέριον Βενιζέλον, μὲ εἰσαχθεῖσαν ὑπὸ Κυβερνήσεώς του νομοθετικὴν ρύθμισιν, ἀτονίσασαν ὅμως κατὰ ἐπομένας δεκαετίας.

Τὸ κείμενον, ὡς ἀκολουθεῖ, ἐδημοσιεύθη ἤδη εἰς τὴν ἑβδομαδιαίαν ἐφημερίδα Ἀθηνῶν «ΤΟ ΠΑΡΟΝ», φύλλον τῆς Κυριακῆς 1.4.2007, καὶ τὴν καθημερινὴν ἐφημερίδα Κομοτηνῆς «Ο ΧΡΟΝΟΣ», φύλλον τοῦ Σαββάτου 31.3.2007.-

1.- Δὲν πέρασε καὶ πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὴν δημοσίως διατυπωθεῖσα (τὸν Νοέμβριον τοῦ 2001) ἐθνοπροδοτικὴ πρότασι μιᾶς πολυπράγμονος, τῶρα βουλευτοῦ καὶ τότε δυστυχῶς Ἐπιτρόπου τῆς χώρας μας στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωσι, περὶ καθιερώσεως τῆς ἀγγλικῆς ὡς δευτέρας ἐπισημοῦς γλώσσης τῆς Πατρίδος μας· μολονότι τὸ κόμμα τῆς εἶχε κατακτήσει τὴν ἐξουσία μὲ πρῶτο καὶ κυριώτερο προπαγανδιστικὸ ὄπλο τὸ σύνθημα «Ἡ Ἑλλάδα στοὺς Ἕλληνες» καὶ ὄχι βέβαια μὲ ἐπίσημη ξένη (ἀμερικανικὴ) γλωσσικὴ συγκυριαρχία! Πρότασις πρωτοφανῆς, ἀφοῦ κανένας ξένος Ἐπίτροπος ἢ οἰοσδήποτε ἐπίσημος τῶν ἄλλων χωρῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως δὲν διενοήθη ποτὲ νὰ κάνει τὴν ἴδια πρότασι γιὰ τὴν χώρα

του. Καί ὡς ἄφρων, ἡ πρότασις δικαίως συνήντησε τὴν καθολικὴ ἀποδοκιμασίαν ὅλων, τοῦλάχιστον τῶν συνειδητῶν Ἑλλήνων.-

2.- Ὅμως δὲν ἀντιληφθήκαμε, ὅτι ἀπὸ χρόνια τώρα ἢ μὲ τόση ἀφροσύνη ἐπιζητούμενη αὐτὴ *ἐπίσημος διγλωσσία μας καθιερώνεται βαθμηδὸν καὶ σιωπηρῶς* σὲ διαφόρους τομεῖς τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς, ἀκόμη καὶ ἀπὸ ὅσους δὲν θὰ τὸ ἀνέμενε κανεὶς, καὶ ὅτι ἔτσι τείνει νὰ γίνῃ ἀδιασάλυτο καθεστῶς. Καὶ πρόκειται περὶ φαινομένου, τὸ ὁποῖο δὲν ἀπαντᾶται σὲ καμμιά ἄλλη χώρα, τοῦ πολιτισμένου τοῦλάχιστον κόσμου. Διότι *κάθε χώρα διατηρεῖ τὴν ἐθνικὴ τῆς ὑπερηφάνεια καὶ χρησιμοποιεῖ ὡς ἐπίσημη μόνον τὴν γλῶσσα τοῦ λαοῦ τῆς* καὶ καμμιά ξένη, ποτέ!

3.- Ἔτσι, πρὶν ἀπὸ πολλὰς δεκαετίες, ἀρχίσαμε ἑμεῖς μὲ τὶς ξενόγλωσσες ἐπιγραφές τῶν καταστημάτων καὶ ἐπιχειρήσεων καὶ τὶς διαφημίσεις (οἱ τελευταῖες αὐτὲς συνήθως νοηματικῶς ἀνούσιες). Ὑπάρχει βεβαίως σχετικῶς τὸ σόφισμα, ὅτι ἡ ξένη ἐπιγραφή χρειάζεται γιὰ τοὺς ξένους ἐπισκέπτες τῆς χώρας μας (ποὺ ἀποτελοῦν πάντοτε ἕνα σημαντικό στήριγμα τῆς ἐθνικῆς μας οἰκονομίας). Σόφισμα, τὸ ὁποῖο φυσικὰ καταλύεται μὲ τὴν ἀλήθεια, ὅτι καμμιά ξένη χώρα, ἀκόμη καὶ αὐτὲς, ποὺ δέχονται καὶ μεγαλύτερο ἀπὸ ἡμᾶς ἀριθμὸ περιηγητῶν, καὶ ἐπομένως ἡ οἰκονομία τους στηρίζεται περισσότερο σ' αὐτοὺς, δὲν χρησιμοποιεῖ ἄλλη, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐπίσημή της, γλῶσσα στὶς ἐπιγραφές τῶν καταστημάτων της καὶ τὶς διαφημίσεις ἢ π.χ. στὶς ἐνδεικτικὰ πινακίδες στὸ ἐσωτερικὸ τῶν ξενοδοχείων της. Ἔτσι σὲ καμμιά ἀπολύτως ξένη χώρα – καὶ ἐπεσκέφθηκα πολλὰς σὲ ὅλες τὶς ἡπείρους – δὲν εἶδα ξένη, σὲ γλῶσσα ἄλλη ἀπὸ τὴν ἐπίσημη τῆς χώρας, ὀνομασία, π.χ. σὲ ξενοδοχεῖο της (ἐκτὸς αὐτῶν ποὺ ἀνήκουν σὲ πολυεθνικὴ ἀλυσίδα, ὅπως *Χίλτον, Ἰντερκοντινεντάλ*, κλπ.) ἢ ξένη ἐνημερωτικὴ πινακίδα γιὰ τοὺς ἐσωτερικοὺς τοῦ ξενοδοχείου χώρους (ὑποδοχῆς, ἐστιατορίου, κλπ.), μολοντί ξένοι κατὰ μεγίστη πλειοψηφία εἶναι οἱ διαμένοντες πελάτες. Οὔτε καὶ στὴν μακρυνὴ μας *Κίνα*, ὅπου ἡ κινεζικὴ γραφὴ εἶναι καθολικῶς ἀκατάληπτη σὲ ὅλους τοὺς ξένους.

4.- Καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἡ πολιτικὴ μεγαλοφυΐα ἐνὸς *Ἐλευθερίου Βενιζέλου* διέγινωσεν τὸν ἐπαπειλούμενον εἰς βάρος τῆς γλώσσης μας κίνδυνον καὶ ἐπέβαλε μὲ τὸ *ἄρθρον 10 τοῦ νόμου 5117 τοῦ 1931* «περὶ φορολογίας ἐπιτηδεύματος», ὅτι ἡ *ἀνάρτησις ἐπιγραφῆς ἢ διαφημιστικῆς ἀναγραφῆς* εἰς ξένην γλῶσσαν ἐπιτρέπεται μόνον κατόπιν σχετικῆς ἀδείας (ἐκδιδομένης ἐπὶ καταβολῇ εἰδικοῦ τέλους), ἀλλὰ καὶ *πάλιν ἢ εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐπιγραφή ἢ διαφημιστικὴ ἀναγραφή πρέπει νὰ τίθεται ὑπεράνω τῆς ξενογλώσσου τοιαύτης καὶ εἰς μέγεθος ἴσον πρὸς αὐτήν*. Πέρασαν τὰ χρόνια καὶ ἡ διάταξις ἀπὸ κρατικὴ ἀβελτηρία ἄρχισε ἀπὸ τὴν δεκαετία τοῦ 1960 νὰ λησμονεῖται καὶ βαθμηδὸν ἀτόνισεν. Γι' αὐτὸ καὶ ἐχρειάσθη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Προεδρίας μου, κατόπιν ἀποδοχῆς ἰδικῆς μου προτάσεως πρὸς τὸν τότε Πρωθυπουργὸν *Ἀνδρέαν Παπανδρέου*, ἡ θέσπισις νέας παρεμφεροῦς ρυθμίσεως, ἡ ὁποία σημειωτέον μόνον σποραδικῶς ἐφηρμόσθη, γιὰ νὰ ἀτονίσει τελικῶς καὶ αὐτή. Καθημερινὴ ἐπίδειξις τῆς προκειμένης ξενοδοχείας

μας οί ὀνομασίες ὄχι μόνον πληθώρας ἐντύπων (ἐφημερίδων καὶ ἰδίως περιοδικῶν), καὶ μάλιστα εὐρείας λαϊκῆς ἀναγνωσιμότητος, ἀλλὰ καὶ πάμπολλων ἀπὸ ραδιοτηλεοπτικὰ μέσα μαζικῆς ἀποχαυνώσεως.

Τέλος πάντων τὸ προκείμενον φαινόμενον ἐμφανίζεται στὸ πλαίσιο τῆς ἐπιχειρηματικῆς ἐνεργητικότητος ἰδιωτῶν, δηλαδὴ καλύπτεται ἀπὸ τὴν ἰδιωφελῆ κερδοθηρευτικὴ μέριμνα, ἢ ὁποία καὶ δὲν ἐπιδεικνύει ἰδιαίτερη εὐαισθησία στὴν ἐθνικὴ διάστασι τῶν ἐνεργημάτων τῆς. Ἀλήθεια, τὴν ὁποία μὲ τόση ἐνάργεια ἐπεσήμανεν ἤδη ὁ ἀείμνηστος ἰδρυτῆς τῆς 2ας Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας **Ἀλέξανδρος Παπαναστασίου** εἰς τὸ περὶ καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐθνικισμοῦ ἐξαίρετον πόνημά του (καὶ ἂς ὑπάρχουν σήμερα τόσοι ἀνοηταίνοντες, πὺ ἀπὸ παχυλὴ ἀμάθεια καταφέρονται ἐναντίον τοῦ ἐθνικισμοῦ, συγχέοντες αὐτὸν μὲ τὸν ἄσχετο σωβινισμό !). Τὸ ἰδιαίτερος βλαπτικὸν ἔγκειται ἀλλοῦ, εἰς τὸ ὅτι ἡ πρακτικὴ τῆς ξένης γλώσσης εἰσεπήδησεν ἀκάθεκτη ἀπὸ τὸν ἰδιωτικὸ καὶ στὸν δημόσιο τομέα.

5.- Ἐτσι, ἐμφανίζομεν εἰς τὴν Πατρίδα μας τὸ μοναδικό, μὴ ἀπαντῶμενο σὲ καμμιά ἄλλη ξένη χώρα, φαινόμενο νὰ χρησιμοποιουῦμε στὰ σημεῖα εἰσόδου καὶ ἐξόδου τῆς χώρας μας (ἀεροδρόμια, λιμάνια), σὲ ὅλες χωρὶς ἐξαίρεσι τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά μας, σὲ ὅλους τοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες, στοὺς ὁδοδείκτες τῆς ὑπαίθρου, στὶς διάφορες τοποθεσίες, στὰ πάντα **ἐπιγραφές μὲ διπλὴ καταγραφή τῶν ὀνομάτων, μὲ ἑλληνικοὺς καὶ λατινικοὺς χαρακτήρες !** Μὲ ὄχι σπάνια μάλιστα ἐσφαλμένη τὴν δευτέρη καταγραφή. Τὶ μᾶς ὠδήγησε συλλογικῶς στὴν ἀσχημία αὐτή, δηλαδὴ οὐσιαστικῶς στὴν καταφρόνησι τῆς Ἑλληνικῆς μας γλώσσης ; Γιατὶ νὰ τὴν κρίνουμε ἀνεπαρκῆ πρὸς τοπωνυμικὴ ἐνημέρωσι τῶν ξένων, ὅταν ὅλοι οἱ ξένοι στὴν ἐγκύκλιο παιδεία τοὺς μαθαίνουν καὶ Ἑλληνικὰ καὶ γνωρίζουν τοῦλάχιστον τοὺς ἑλληνικοὺς χαρακτήρες, οἱ δὲ παντελῶς ἀμαθεῖς καταφθάνουν στὴν χώρα μας ὄχι μόνοι, ἀλλὰ σὲ ὠργανωμένους ὁμάδες μὲ ἐνημερωμένους πάντοτε ὁδηγούς ;

6.- Τὸ ἴδιο κακὸ ἔπληξε καὶ τὴν Ἐκκλησία μας. Ἡ ὁποία, παρὰ τὶς συχνές ἑλληνοκεντρικὲς διακηρύξεις τοῦ προκαθημένου τῆς, ὑποπίπτει σὲ βαρύτερο ἀτόπημα, χρήσεως ὄχι ἀπλῶς λατινικῶν χαρακτήρων, ἀλλὰ **κειμένων δίγλωσσων, σὲ ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα !** Ὅπως συμβαίνει μὲ τὶς προσκλήσεις τῆς *Ἱερᾶς Συνόδου* στὸν καθιερωθέντα ἐτήσιο ἐσπερινὸ τοῦ *Ἀποστόλου Παύλου* τῆς 29^{ης} Ἰουνίου στὴν *Πνύκα*, ἀτόπημα, τὸ ὁποῖο καὶ ἐπεσήμανα μὲ ἐπιστολή μου (τῆς 14.7.2003) πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο, ματαίως, ὅμως, ὅπως φαίνεται, ἀφοῦ ἔκτοτε, τὰ ἐπόμενα ἔτη, δὲν ἔλαβα σχετικὴ γιὰ τὸν ἐσπερινὸν αὐτὸν πρόσκλησι ! Προφανῶς γιὰ νὰ μὴν ἴδω ἐπαναλαμβανομένη τὴν ἐπισημανθεῖσα ξενοδολεῖα.

7.- Καὶ τὸ κακὸ συμπληρώνεται μὲ τὴν ἴδια πρακτικὴ δυστυχῶς καὶ ἀπὸ τὶς Ἐνοπλες Δυνάμεις. Ἀπὸ χρόνια τώρα, τὰ **προγράμματα τῶν στρατιωτικῶν παρελάσεων** τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης γιὰ τὴν 25^η Μαρτίου εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τοῦ Γ' Σώματος Στρατοῦ γιὰ τὴν 28^η Ὀκτωβρίου εἰς τὴν Θεσσαλονίκη

συντάσσονται δίγλωσσα, εις ελληνικήν και παραπλεύρως και ισοϋψῶς εις αγγλικήν γλώσσαν ! Πρὸς τί ; Ἐλέχθη μὲ περισσὴ ἀφέλεια καὶ ἔθνικὴ ἐπιπολαιότητα ἀπὸ ἐπίσημό μας πρόσωπο, ὅταν διετύπωσα τὴν σχετικὴ παρατήρησι : μὰ, γιὰ νὰ ἐνημερώνωνται οἱ ξένοι πρέσβεις, ποὺ παρακολουθοῦν τὴν παρέλασι ! Λέτε, νὰ μὴ πληροφοροῦνται οἱ ξένοι γιὰ τὴν σύνθεσι τῶν παρελάσεων ἀπὸ τοὺς ἰδικούς των διερμηνεῖς καὶ τὴν πληθώρα τῶν πολυποίκιλων πρακτόρων τους, ποὺ ἀλωνίζουσι στὴν χώρα μας, καὶ νὰ χρειάζωνται τὴν ἐπὶ τοῦ ἰδίου προγράμματος διερμηνεῖς ; Ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους, ἂν αὐτὸς ἦταν ὁ καὺμός, θὰ ἤμποροῦσε νὰ ἀναπληρωθῆ μὲ συμπληρωματικὸ εἰδικὰ γι' αὐτοὺς φυλλάδιο, ἐπιιδόμενον μαζὶ μὲ τὴν εἰς τὴν ἑλληνικὴν πρόσκλησιν. Καὶ φυσικὰ, δὲν φιλοξενεῖ μόνον ἡ Ἑλλὰς ξένους πρέσβεις καὶ διπλωματικούς ἀντιπροσώπους, τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ ὅλες τὶς χώρες τοῦ πολιτισμένου τοῦλάχιστον κόσμου. *Σὲ καμμιά ὁμως ξένη χώρα δὲν χρησιμοποιεῖται ἄλλη γλῶσσα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐπίσημὴ ἰδική της σὲ κρατικὰ ἔγγραφα καὶ μάλιστα στὰ ἐπίσημα προγράμματα ἑορτασμοῦ ἐπετειακῶν ἐκδηλώσεων ἢ παρελάσεων τῶν Ἐνόπλων τῆς Δυναμείων...* Ἔχω καὶ ἰδίαν τοῦ πράγματος ἀντίληψιν ἀπὸ κατ' ἐξοχὴν δημοκρατικὴ χώρα, τὴν Γαλλία.

8.- Μὲ ἀνείπωτὴ ἔθνικὴ ὀδύνη καταγράφω τὰ ἀνωτέρω. Εἶναι καιρὸς νὰ τελειώνομε μὲ τὴν προκειμένη ἀσχημία τῆς ἐπισήμου χρησιμοποίησεως καὶ ξένης γλώσσης (τῆς ἀγγλικῆς), *ἐκφραστικὸ δείγμα ἔθνικῆς μας δουλοφροσύνης ἐναντι ξένων*. Νὰ μὴ καταφρονοῦμε, ἀντιθέτως νὰ εἴμαστε ἐξεχόντως ὑπερήφανοι γιὰ τὴν ἀδιατίμητὴ ἑλληνικὴ μας γλῶσσα. Ἄς συνειδητοποιήσομε, ὅτι *ἡ ἑλληνικὴ εἶναι ἡ μητέρα τῶν περισσοτέρων ξένων γλωσσῶν. Καὶ αὕτῃ ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα περιέχει 75.000 λέξεις ἑλληνικῆς* [ὅσοι ἀμφιβάλλουν, ἄς ἴδουν τὴν καταγραφή τους στὸ ἐξαίρετο ἀπὸ 1.712 σελίδες μεγάλου σχήματος βιβλίο-λεξικὸ τοῦ *Ἀριστείδη Ε. Κωνσταντινίδη*, ὑπὸ τὸν τίτλο «*Ἡ Οἰκουμενικὴ διάσταση τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας*», Θεσσαλονίκη, 2001. Ἐπίσης, τὸ λαμπρὸ, ἀπὸ 700 σελίδες μεγάλου σχήματος, ἔργο τῆς *Ἄννας Τζιροπούλου-Εὐσταθίου*, «*Ἑλλήν Λόγος. Πῶς ἡ Ἑλληνικὴ γονιμοποίησε τὸν παγκόσμιον λόγον*», ἐκδόσις γ', Ἀθῆναι 2005]. Αὐτὴν τὴν γλῶσσα, τὴν μοναδικὴ καὶ ἀνεπανάληπτη, τὴν ἰδικὴ μας, τὴν ἑλληνικὴ μας γλῶσσα, ἐπιβάλλεται καὶ νὰ χρησιμοποιοῦμε ὄχι μόνον στὴν καθημερινὴ μας ζωὴ, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλες τὶς παντοῖες ἐκδηλώσεις τοῦ ἔθνικοῦ μας βίου, τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ πρὸ παντὸς τοῦ δημοσίου τομέως.

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ συνειδητοποιήσομε βαθύτατα τὴν ἀνάγκην αὐτῆ. Γιὰ νὰ μὴ διολισθήσομε βαθμηδόν, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβομε, στὴν ὀλοκληρωτικὴ ἀπάρνησι τῆς γλώσσης μας μὲ τὴν γλωσσικὴ μας ξενοδουλεία, ποὺ θὰ σημάνει καὶ τὸν, τόσον ἐπιδιωκόμενον ἀπὸ ἐμφανεῖς καὶ ἀφανεῖς ἐπιβούλους, ἀφανισμόν τῆς ἔθνικῆς μας αὐθυπαρξίας.

Καὶ φυσικὰ *ὅσοι ἀρμόδιοι πρέπει νὰ ἐπιτελέσουν τὸ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔθνικόν τους καθήκον.-*

Νέα Πεντέλη, 29^η Μαρτίου 2007

